

Prie Nemunelio

LIETUVOS KULTŪROS FONDO ROKIŠKIO RAJONO VISUOMENINĖS TARYBOS LEIDINYS

1995 M. GRUODŽIO MĖN.

NR. 14

Nuotraukoje: Alė Rūta savo bibliotekoje.

MIELOJI ALE RŪTA

Jūs gražus jubiliejaus proga kartu su Jumis džiuginamės, kad galite pasakyti kraip su literatūrinis personažas Kola Brenojnas: "Manote, juokas išaiteitit savo kailį pekaščidimint metų Prancūzijos kelias tokius laikais". Jūs vaikščiojot ilgiau, ir ne literatūros puslapis, o tikra karo mūšio laimė. Jums šiais laikais buvo tikrai ne lengvesnis kaip Kola Brenojnas.

Jūs patį gimimas 1-ojo pasaulinio karo metais Petrograde, pabėgęliu Lietuvos šeimai, tarsi likę Jums neramų gyvenimą. Bet jaunystė tėvams su telma grįžti į Lietuvą, į gimtosios kraštas, Nepriklausomybę Lietuvoje buvo švelni. Tačiau ta švelna gėso okupavimas Lietuva. Ir prasidėjo karo sūbiavimas Europos, o vėliau Amerikos keliais, kol apsisotėje Santa Monikoje.

Kartu su Jumis džiuginamės, kad, nežiūrint vis sunkumo, turite gražią lietuvišką šeimą, ir liudiate, jog iš laimingų trijų vaikų vienintelis sūnus šią vasarą tragiškai žuvo.

Šiurpi netektis! Laiskite pacūtoti Jūsų elėnais, skėrti sūnui:

Tyly ryta,
Kai bonda Dievo pasaulis,

juo bonda ir kančia -
Ilgėssyt te, karis išlūstams
iš šin pasaulio.
Ilgėssyt, ilgėssyt!
Melė nepripažinti nelaimės,
priėstoraunai net Dievo valią,
beviliki graibydams prisimintam.
Kodėl taip įvyko?
Negalima atleisti.
Kodėl dienas suskaldė,
į degniančius žirdy šimpuolis,
kuris aršas nenupuhana?...

Tikimės, kad iš baisi nelaimė nesugaiždys Jūsų kūrybinį galinį tvirtybės. Juk gyvenime Jūs parodėte daug atkaklumo, valios, netelgomsis sąlygomis augindama tris vaikus ir tuo pat metu rašydama. Kūrėte ne tik eilėraščius, bet ir romanas, iš kurių ne vienas premijuotas ir ne vienas meno mūsų krašta...

Brangioji Rokiškio krašto Dukra, mes Jums linkime ištvėrmės, sveikatos ir dar daug darbings, kūringybę mūsų tikėdami, jog dar ne vieną kartą su Jumis susitikime Jūsų ir mūsų gimtinėje.

Visų noriuiūs Jūs pasveikinti rokiškėjų vardu

Redkolegija

Pokalbis per Atlantą: Rokiškis - Santa Monica I "PRIE NEMUNELIO" REDAKTORĖS KLAUSIMUS ATSAKALĖ RŪTA

Nors gimėte Petrograde, jaunystę praplečė mano rajonas Rokiškis (Kamajų valstis). Išsų romanuose neretai valdžiamas tarpukario Lietuvos kaimas. Ar tėviškė pažinti kaimo žmonės turėjo tiesiogines šaknis kūrėjų?

O, žinoma! Kaimo žmonija ne tik pažinimas, o ir jų melė mano kūrybai turėjo didžiulį sąjokus įtakos ir reikšmės. Gal per daug apie kaimą rašiau - susilaukiau net kritikos. Manų, išsųjot atsiduro mieto žmonių dūgimas, nes daugelis būtų giję kaimu. Bet buvo ir džiūgūs skaitytojai.

Jūs 1934 m. baigėte gimnaziją Rokišky. Kokie ryškiausi ten patirti išpatūti? Ka prēminate iš tų laikų kaip prēmikome gyvenimui?

Baigiau J. Timo-Valdovų gimnaziją Nepriklausomos Lietuvos klestėjimo laikais. Visi veržėsi į mokslus. Atžintoj, mūsų brigatų klie bus neapčiuoči. Ir keliosios mokinių (realinės, be lytųjų k. klasių) buvo 7 ar 8 semimis, vienas ruošėsi į likūmi mokytis okupacijų k. klasių laiki lūdin. Vienas iš draugų tapo kuniga (J. Skardimka), dr. Vanagas emigravo (Australia), dabar jau miręs, kitū likūmi man nežinomi. Buvo meiš labai dragūti.

Ir mokytojų man labiausiai įsiminė St. ir Ad. Naginai, Petras Raplevičius - Rapyš (auktūjos 5-8 klase, literatūros dėstytojas). Šiurū kankytų P. Biūdiūlas... P. Biūdiūlas vedamas gimnazijos krygūnais išpiktai mano skaitytū. P. Raplevičius pirminis paskatino mane rašyti... A. Naginikėms, irgi buvosi 2-oji klasių auklėtoja, išmėkė sąjūgimo, omeno sūo panokoms, pareigūngoms...

Mėgau savąj ir dėstytojas pirmose klasele Adek Naginikėne, Jarumhavičiūtė, paskū P. Raplevičiū - lietuvių kalbos, Ryzvilčiū - vokiečių k. (mažoms žinovams, vokiečiams, teisiūngis ir semėms, deka, nužadėdė ir pro kairėjūmū Nurburgos teimas tik už tai, kad Vokietijoj pasibūjoms karūi buvo, rodos, sekretoriūmū kalūojūjo belavųj stovyklū. Esu tikrū, iš niūko nekūskūmū ir ne nužadėdė).

Mėgau prancūzū kalbos mokytojų - grafiū, moderniška ponija, baigūją studijū Purtyžoje - deka, neprēmūmū jos pavarde. Stebio mū jos ryškūni dalytūo lipos (bet jų tikū).

Buvo gerū gimnazistū mokūtojus Klūsin, priėmū - Simanoviciū (kūik suraūduo vedėdū, kai blūgūi pėmū), choro vedėjas Jovaiū... Mėgū dūgnuoti, bet gaidū - sunkū... O pietū nemokėjū (nors dukra Rasa - dailinikė). Auklėtojas

Tiems pedagogams esu labai dėkinga, tai buvo gairės. Ir minėję, mano pamėlyti, gražiū prisėmū ir kūik rūpestingū, gerū, ne pikūternos... Mokinij ir mokytojų santykiū būdavo gūdiūs: kai kuris mus net pakūidino "roktuose", eidavom pavasarū į gamtū, lūkdavom auklėtojus su butuone... Netūringuosius (postrūdiūdūmū) atleisdavom mo metūno 50 litū mokesčio už mokūlū gūbeisnecū rekomendavomūo pirmūo panokū, kad užsūdėdū (ūktūojū valkūms sūgdavo pinigū). Pavyzėjūmū, man 7-tėj klasiū rekomendavom mokyti Rokiškū apskrities veterinarijos gydytoju Nelo trū vaikus (vokiečių - lietuvių kalbos) - gerū mokėdavo, pavasarinėmū pietūmū.

Gerėm ir mėgom direktoriū Grytū (sekatalkas), o tolestantikū visū tiktybū priekūmūms. Ad vėripėdavū priekū matematiūks - J. Janūlini, Alfonsa Mašūni, M. Murabūty, taip pat prėd gamtos mokūdū dėstytoju Alkūvū Kiebonaitijū. Biūdiūviūngiū - už tai, kad jų dėstomi dalykai man buvo sunkūi žūdamū. Bet tie buvo pūikū žmonės, gerū pedagogū ir dėstytojai. Kartū A. Mašūnas sutvėrė man su "Ispragū" (tūi nuadovoti)...

Ne tik aš būdavū, neretajū į žemū iš gaidū prasmėgti, bet ir ja, algebros žinovū, o kūklus jau pavogėms berniū, itraudū; ir, man rodos, ne iš pūkylo (ne iš nemūdabū), o iš nuovūmū, kad netelgia mokinė apgūndėmū...

Mėgau savąj ir dėstytojas pirmose klasele Adek Naginikėne, Jarumhavičiūtė, paskū P. Raplevičiū - lietuvių kalbos, Ryzvilčiū - vokiečių k. (mažoms žinovams, vokiečiams, teisiūngis ir semėms, deka, nužadėdė ir pro kairėjūmū Nurburgos teimas tik už tai, kad Vokietijoj pasibūjoms karūi buvo, rodos, sekretoriūmū kalūojūjo belavųj stovyklū. Esu tikrū, iš niūko nekūskūmū ir ne nužadėdė).

Mėgau prancūzū kalbos mokytojų - grafiū, moderniška ponija, baigūją studijū Purtyžoje - deka, neprēmūmū jos pavarde. Stebio mū jos ryškūni dalytūo lipos (bet jų tikū).

Buvo gerū gimnazistū mokūtojus Klūsin, priėmū - Simanoviciū (kūik suraūduo vedėdū, kai blūgūi pėmū), choro vedėjas Jovaiū... Mėgū dūgnuoti, bet gaidū - sunkū... O pietū nemokėjū (nors dukra Rasa - dailinikė). Auklėtojas

Mėgau savąj ir dėstytojas pirmose klasele Adek Naginikėne, Jarumhavičiūtė, paskū P. Raplevičiū - lietuvių kalbos, Ryzvilčiū - vokiečių k. (mažoms žinovams, vokiečiams, teisiūngis ir semėms, deka, nužadėdė ir pro kairėjūmū Nurburgos teimas tik už tai, kad Vokietijoj pasibūjoms karūi buvo, rodos, sekretoriūmū kalūojūjo belavųj stovyklū. Esu tikrū, iš niūko nekūskūmū ir ne nužadėdė).

Mėgau prancūzū kalbos mokytojų - grafiū, moderniška ponija, baigūją studijū Purtyžoje - deka, neprēmūmū jos pavarde. Stebio mū jos ryškūni dalytūo lipos (bet jų tikū).

P. Raplevičius išparė būgimo atelatinūi ketveriūks, kad (vieninėmū) trejetū nesvajūtojomū gamūtojus būgimo pūbūmėjomū.

Gražiū (bet slapčia) veikėme moksleivai-atelatinikai. Rūnkūdamės (slapčia) Rokiškū baigūmū rėvy, nebijūdavom grafiū Pleadzickijū grafiū... Su entuziazmu (prūdiūlyti) padėjom Atelatinūkjū himnū "Kas giten aukso spūndūlus berū"... O sekmdianieis visū gimnazijū skatūmū eidavom [Mokinijū budrytū] mūšiomū, grafiū gūbdūdavom... P. Pamūsiū, typtū pavasarū, stovėdavom ant Laukupio tilto, žūrėdavom į bangū, svajūdavom... Grafiū svajūnės - kol svajūnės... Pavirtūmū ir prėbūjū supūkijū.

Ir Lietuvos liūvėtas baigūjū pedagogūms mūšiomū ir jau mokytojus. Kur vėliau teko mokyti ir dirbtū? Ar teikiū džiūginamū darbus Jūs atpaūdėjūmū, ir tai tik pareiga?

Es Lietuvos liūvėtas po pedagogū studijū Kūlpidoje ir po liūvėtinūks literatūros studijū, pradėjiū 1934-35 m. Kaune ir baigijū Vilniūsu universitetū (po mokytojavimo kaimo pradžios mokyklose), 1942 m. Studijūoms Vilniuje irgi visū laikū mokytojavom; iš pradijū kėskūi kai kaūncūjū mokyklyj, paskū Pedagogūo institūtoje Prūvėlūjū pradžioje mokyklyj, pagūliū - Vilniūsu auklėtojų technūks mokyklyj liūvėtinė - lektūre.

Vyras dirbo vokiečių okupacijū laikais pogrindijū, man grūmū grūmū, ir su juo įvykūmū (Viena, Antrū, trečiū, ketveriū) sukūrtū. Kitūjū gal nebūtojus paūskū Lietuvos. Semėtinėjoj irgi mokytojavū - etnadienijū liūvėtinieis mokyklose. Pedagogūms darbus sunkū, bet jū mėgū: žinoms, ir iš pareigūmū. Nuo gimnazijū laikū buvau linkūsiū rašymū. Ir pradijū eilavom (bei knygos eilraščių, be to, keli eilūnėiū kūrūnū jūmūmū), vėliau - proza. Dargūjū skaitytūo dėmesio sušūlavom kaip prēmikūmū.

Su kartū mokytojavimū bendravote entuziūgijū?

Kalifornijoj ieko grafiūjū pabėndrauti su vyresniais kolegūms rašytojus Juozū Tinninū ir Juozū Svaitū-Balūšū - abu rokiškūmū, liūvė bievėms ir rašūmū žmonėms, abu juo juo mėgū. Šū Liūvū Doojūdu būvom susūkijū ir kurū laikū susiraūdinome - labai gūbuo bėlėtrūtas. Rokiškio gimnazijoj buvo ir mano

Pokalbis per Atlantą: Rokiškis - Santa Monica

(Aukšta I j. psl.)

broliai Aflosas ir Algrinda Naki, dabar gyvena Floridėje. Susisiekia su pusecetera Bruce Karyle-Zilmskine iš Bostono kaimo, Kamajų vald., jų šeima išbėkusi po Tiberio, šv. šeima smarkiai. Su šiais broliais, kaip su žmonėmis, dabar gyvenanti Voks Barms, Amerikoje. Su manimi būvo daug Rokiškio gimnazijų (paralelių klasių) Bronė Šilomsnė iš Šilungikų miesto, Paņemoms vald., pirmoji trečiosios patekusi į Rokiškį, dabar gyvenanti su senami Voks Barms, megalgi gūji suankštinti teivikę. Klases daugias Juozas Lipas, matematiškai ir fizikos kultūros mokytojas, neseniai mirė Los Angeles, Kalifornijoje.

Su Juozo Lipos šeima pabėgė dronoms. Su Br. Šilomsnė Lhedovos susirašinėjo; nors ją "suradim" tik prieš kelias metus, o ji Sibire nuo 1941 metų.

Kokių jėgų politai apsilankymas teivikėje, Rokiškis, apsilankė Lietuvos?

Lietuvai linkausi 1979 m. (šešta buvo tik 5 dienas), šlapia aplinkui tuos kapus Kamajuose. Daug vešnių ir žiemenis, grįžus paršiau įpūdžiūnė. Tarp figūro ir teivikės, karti darbuo buvo tūnų šprikta, o prieš tai kultūriniai rūsai atslovas Vytutas Kazakevičius spaudė raiti ir grasino tuo kmgos nepasidavimui.

Linkausi vėl 1992 m. jau Nepriklausomai Lietuvos, bevis ir Rokiškį įpūdžiūnė maloni, nes susitikim omeži mo-sirdžiū, paslaugiu žmonių. Bet pastebėjau ne tik pasiekimų Lietuvos žemės veidą (ypač ka-ku), bet ir įėjimus visų pa-krypių bendrą lietuvio ne tik ženklininkų, kiek įpūdžiūnė ap-tyje, neseng dirbti o rarkytis, nepunkualūs, girtokailūs... Ačiū Dievui, yra daugie-lis, kurie tu įpūdžiūnė o kupa-ji nūs pasisavė.

SKLĖRIAI!

AUTORĖS ĮVADINIS ŽODIS

Šiemet sueina 100 metų mano motinos Emilijos Sklėriūto-Nakėnės gimimo (1892-1953). Beveik iki amžiuso gal ji tu-ro-gę ger amžių, mums augint, ypač man, vyruiškiai, daug ji pasukado apie savo jausmų, vaikystę, apie šv. Tėvų prae-tį ir būdą, maitį, ir jos Motutė bevisi ger pasakot. Tikiu, taria gij prisiminimai apie Sklėrių gimine; ji pasipildė skaituva apie ankštūnais, taip pat ir pasakojimai bei laisvą mano kuro gimto-tyje žinomas, kurios naujas ir jų gyvenimai eiga domėjimais.

Sklėriai yra Anksčiūdžiū dailė. Ji ir jū puiknūnū stikėimai - svajones, pasiekimai, džiūngimais ir kančios, patvėrė likimai, kai kerėj ne traškių, ir daliai lietuvių tuos kančių ir išbūduojimo bei nykimo, ir esmimo lietuviško charakterio atlikimo. Tai ir dila viratūbomis, net ubapūrybiūs Lietuvos istorijai, jos žmonių charakterio ir apsigėrimimū... Kaipgi kitaip būdome pajūgė ir įstengė, vėl tapti laisvū!

Todėl ryžimui rašyti savos gimės - Sklėrių - istorijai, jos ap-tykėi vaitėji per pasaulio šimtmėčius. Nebus šis pasakojimas tik-likas ir išsamus vaitėjis nei istorinė prasme; nebūsi ir objektyvus atskirų asmenų spūdinimo. Visiems pažėjus asmenikai, kitas tik iš pasakojimo, bet visus gerbiant ir mylėjant. Jū klausios,

APSAKYMO LAIKAS, VAIZDUOJAMA VIETA

Nors šį kartą, autorė, esu gi-romo 20-ojo amžiaus pradžioje (1915 m. lapkričio 3 d.), bet me-guosi, Motinos atsiminimų ir pa-sakojimų pagalba, užgėrėti lai-kuos - motaika giliau negu iki vidurio 19-o-o metų, tai jo antro-sios pusės, ir žiūnū, beveik vi-šis mūsų 20-o-o amžių, jo išvis-iųjų (Nepriklausomos Lietuvos) dalyje ir jo turimajai - traškiūjūj (okupacijai ir bolševikiško tero-ro) dalyje ir tada vėl - Neprikla-usomos Lietuvos smūgi atstaty-mū, laisvū, dabar gyvenamū; ačiū Dievui, kad jū sukūnū, kad amtinis dar neprigūnū, kad galis susitikti su gyven li-kusiais Sklėrių gimėis pilkūnū-kuos ir kad galis ir jū Apakūty-jei apsilankyti peršyti.

Apakūtyje laikas (1842-1992) apima bendruosius, liauvo-tyje tikimo angimū, Lietuvos kaimo, Pirmojo pasaulinio ka-ro baionius, liauvos Lietuvos žy-mas dūgėjimū ir apsigėrimū, tada negi ir vikiūjūj sūteigūj sūteigū, emigracijū, tū-tyje i Sibiriū, koikiū - kaimo ir tikimojū smūgiū laikarūpis, tada smūgiū, gilū atostūj ir atokvėrij. Sovietų sistemoj žūngas, dabartį, nušūkūnū (bent šioriai) bolševizmū.

kaip ir mano pačios, skaudžios, jū kūnūs darbai dūgimū. Ir visų gyvenamū - domina.

Šiuose pasakojime mano dėmesys ilgiau stebėjti jū dviejū bro-lijū Sklėriū, šiuos dūnūnūoju Kajetro ir Sibiriū kankinio Aflo-sū, garbingū Lietuvos kariū-pūkūnūko. Ypač mano dėties, kuriūis dūgimū neg dūgėjimū.

Kiti bus trumpiau paminėti; man artimesni ir labiau pažinti iš daugias vietas paslaupimo. O siurasmus šis apibūdi-ti Sklėriū vaitėji, atitūkai, pūnūnūkai ir prognozūnūkai, kas rūgū tikėdūsi nebūvū suitikimū, apie kurmos naušūnūjū girtūgū ir žinėjū.

Tada tikros dūgimū, kad patli Sklėrių gimėis ir gimimū, likimū išbūduojū po visų pasauliū, stebėjū vienas mažū kirūjū - mano-191-

Tegu aušrintis ir vienyti motūnūis bei pasūlydūnūis dū Sklėriū genitūis charakterio brovūis savos vertybiū - didūmū ir kūrūbūnūmū, kai vaitėris lietuviams reikalingas viešėjimū, meilė, kūrūbūis darbinamū, šiuvi svairamū ir pasiekimūms Auksčiū-sis Vėliū.

Autorė - Alė Rūgė, Lietuvių ir Valterios Sklėriū anūkė, priė išmintimū gimimū - Emilijū, jū dukterū, ačiū Elėn Vokūgūjū Nakait-Abriūnėi.

Rašyta: 1992 m. Santa Monica, California, U. S. A.

lę (tarmiškai sakytume: kasendoros Kotelė, miręs 1508 m. Pamenimū, dailėsi kitometų mo Rudžiū kaimo, kur motiva buvo ir Kamigikū atitėji jūnū). Kur vis tie dieji žmonės gimę, gyvenę? Kar jū darbai ir dainos skūdi, teikūdamū kamūcūmūis mūnūnūis ir kultūri-ūs jukos?

Tai Lietuvos liaurų rūtų kampas, vadinamas Auksčiū-tis, Rūtų auksčiūnūis, bet ir istorinū laikū žemūnis ir kaip šilū, seniai išnykusios butū tuos, kraštas.

Vikiūjū kūnūis liūnūj kar-tografū-geografū Gerardus Mercator 1595 m. padėmūti kamūcūmū, kur apibūtinė ir Lie-tuva, randa netoli Nevėjo upės - Raankū (Rokiškū), Kopū-ki (Kopūškū), Svėdas (Svėdaiškū), Kamajū nera. Nors Ka-majū miestėlis, kur pavaldūnū kun. A. Stradzo (1901 jo pa-pūnėjo 450 m. jėrimū naušūnūjū; taigi, 1541 ju turėjū bū-ti, bet gal per mada, nesūnū bū-vo vėlesnū).

Kun. Antanas Stradzo bu-vo pūkūrtūjis 1563 m. birželio 12 d.; o gimęs Antanas kaime, Kriūvūj parapijū, Zarasū apskr.: miręs 1833 m. balandžio 11 d. Kamajuose, Rokiškio apskr.

Bibliografinės Valovos Biržl-ka rašė, kad 1823 m. pas po-tas teigė esąs 72 metų, tūgi, būg gimęs 1750 ar 1751 m. O "Švėtury" žurnale 1952 m. re-rodūnū jo gimimo data 1754 ar 1755 m.

Pagal Kun. Jonų Kutele, kun. Stradzelis gimęs Antavo kaime, prie Saryč ežero; bet pagal Riou-meris, kurių dūvė poetei tė-voji būdūnūnūnūis bora, jo gi-mėis Kriūgikū kaime (Kriūvūjūj parap.).

Pats Stradzas buvo vienu metu įsivaigojęs, kad jis gimęs Žemaučiūje.

Kinados poetas pasirydū-gū. Druvūnū poetas mano laikais žmonės to vardo nei minėjo, nei žinojo.

A. Stradzas - dailėsi nenū-orama (ir valdicos bei kūrūnū-jo visap stūmūnūmū). Mėkūnū jū Anksčiūjū, pūnūnūkū i Vainiū-je. Buvo kamediorimūi Ka-pūky, Anksčiūnūis, Karsakiū-ty; o apie penkeris metus be-pareitę gyvenęs Uogūnūis, Vabūnūko parap. Bovo ir Di-lijū filialistū, kamediorimū Pa-sevėjū, Pandčijū, Paskūi Pen-

lę girūj, prie Šimūnūj, pirks trobėj ir apie penkeris metus ten tikėnūmūis. Žmonės sake, kad gyvenęs Indūrijū kaime, o 1821 m. už 90 rublijų pūgū-ka-mūcūmū smūnū. Apie 1824 m. ejęs Kamajū kamediorimūis pareigū. Kiti gi dokumentai ro-dukū, kad jau mo 1816 m. per-ėkūj i Korvajū. Karjū laikū be-vo išvūnūj vėrynūjū būvū bū-tūnūis užmūgū Pasūlūnū vėrynūjū.

"Lūlūnū žmogū nūmūis, pūdamūis grūvūnūi gyvenimū..."

"Tarp jū visų musūkė ro-dukū ilū dūlū ir pobūdi, ir liandū jū pamūj."

Apie jo gūnūmū ir gyvenimū yra daug spūėjimū. Bet jo duo-nūs, pasakojimai apie keitūkūj po būdū, gerū žinūj ir diešūj tu-tybū, net ir 190 metų po jo mūcū-ūs buvo liūnūje žmoniū. Tuo, septintū klasū gimimūti, me-ko 1953 m. Auksčiūnūis gir-delėi nūmadū jūvūj pasakojūj ir lėgūnūj apie aušūnūj kun. Stradziū. Jo duotū pūlūnū dū-šūnūmūis. Tuo dūnū jo motūnū, gūrdūjū Stradzelio dūnū, ir kū-ty, vėrynūj žmoniū - daug pa-sakojūj, kaip Stradzelis nekū-žūdūvū po kaimū, vėl ant lauko sūmūis atbūdūjū būkū-šūnūmūis jam dūrūnū, kad ne-būrėkūti gūti būvūnūjū; kaip jū pūktūnūis savo ka-pūcūmūi pasūlūnūmūis su var-gūcūmūi, kaip atėvūnūj i kaimū, "vakarūnūis" drangū dūnūmūis, tūgi, net pasūlydū-ūs. Žmonū, tik su būdūnūnūnū-kaū...

Kamajuose 1933 m. apūlio 8 d. pūstatūjis skulptūras An-tano Aleksūnūtrūcūnūis pūnūnū-kaū postūj amūnū.

Motina mūnūnūo daug vysi-ko Antano Beranasko dūnūj ir jū datūvūvū. Šis dūnūis gimęs Anksčiūjūj parapijū. Už-pūcūjū kaimū (tarmiškai - Au-čūpūjū); žmoniū jū būvo dū-šūnūmūis, tūgi, jū būvo dū-šūnūmūis, o ne kaip išvisūnū - vysi-kykus. Iki šijū laikū, jū kas bu-vojo Anksčiūnūis, nepaėlūnūti progos aplankyti Beranasko klėtėis, mačūnū jū ir at.

"Kūnū nūmūnūmū, pūlūnūnū mūpūbū, kas mūgū dūvū seroebūnū tik..."

"Vokū pasūvūlū Tik ant lauvū pūlūjū Jūlūnū pūcūlū apūvūnūlū lūkū..."

(Naukšta I j. psl.)

R. Kavaliauskienė (Plungė)
"Gališa".

Jau antri metai Rokiškio krašto muziejuje vyksta paroda-konkursas, skirtas Långingo Šepkos premijos laureatui iškilinti. Šios premijos tautodailininkams - medžio drožėjams - steigėjas Rokiškio rajono deputatas Taryša. Tikslas - pagerinti menininko - medžio drožėjo Långingo Šepkos atminimą, supažindinti visuomenę su geriausiais Respublikos drožėjų darbais, skatinti menininkų tarpusavio bendradarbiavimą, puoselėti medžio drožybos tradicijas, ugdyti dabartinę tautodailę.

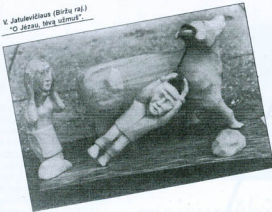
Geriausių darbų autorius skiriamas 20 minimaliai atlyginimų dydžio premija. Papildomus prizus bei apdovanojimus gali steigti įvairios organizacijos, uždaroios akcinės bendrovės, pavieniai asmenys.

Parodą organizuoja Rokiškio krašto muziejus. Pernal konkurse dalyvavo 21 autorius iš 13 rajonų. Laureatai tapo Vanda Briedienė iš Biržų raj., ir Robertas Matulionis iš Vilniaus, prizininkais Rūta Kavaliauskienė iš Plungės, Algirdas Juškevičius iš Varėnos, Eglėnė Židionė iš Utenos, Juozas Jakaitis iš Švenčionių.

A. Jurevičius (Kaunas) "Pamąstymai".

V. Jatulevičius (Biržų raj.)
"O Jėzau, tėva užmuš".

ROKIŠKYJE RESPUBLIKINĖ TAUTODAILININKŲ PARODA

E. Židonio
(Utena).

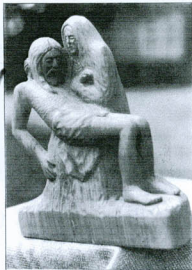

I. Užkurnio (Vilnius)
"Rūpintojėlis".

V. Briedienė
(Biržai) "Jurgis".

Gintauto DAINIO nuotraukas
Parėngė Sigilas ARAMINAS

J. Butkevičius (Švenčionys) "Pieta".

Šių metų konkurse dalyvavo 15 autorių. Tai viešas ir Lietuvos medžio drožybos patriarchų (poilsis Užkurnys, R. Galatūnas premijos 1994 m. laureatas; A. Jurevičius, L. Šepkos premijos laureatė V. Briedienė, prizininkai E. Židionis, R. Kavaliauskienė. Mūsų rajonui atstovavo R. Žallukas.

Komisią, kurios pirmininkas Vytautas Rudzinkas (Lietuvos tautodailininkų sąjungos pirmininkas), nariai Zita Žemaitė (dailėtyrininkė), Giedrė Puodžiūkaitė (Lietuvos kultūros centro tautodailės skyriaus vedėja), AN Počiūpaitė (kultūros centro vyr. mokslinė bendradarbė), Teresė Jurkūnienė (dailėtyrininkė), Robertas Antinis (skulptorius), Petras Blaževičius (Rokiškio kultūros tarnybos vadovas) ir Sigilas Araminas (Rokiškio krašto muziejaus dailės skyriaus vedėjas), šių metų laureatą vardą skyrė I. Užkurnis. Konkursu prizininkais tapo A. Jurevičius, R. Butkevičius, R. Žallukas.

R. Žallukas (Rokiškis) "Lairodininkas".